

בו:

11

ארבעה נדרים פרק שלישי נדרים

רע"י

מסורת הש"ס

ל א טוֹשֵׁעַ יִיד סִימָן
רַכֵּט סַעֲרִיף ג:
למ ב תי' פ"ח תהל'
נדרים הל' ז סתנ
לנצין רמב טוֹשֵׁעַ יִיד
סִימָן רַכֵּט סַעֲרִיף ט:

הגהות הב"ח

(ב) נם' מוטרין הימנו
ולמפלגה אסטרין: (ג) דש-
ד'ה וזהו אחרת וס'
מטו' וסטרין אסטרין
וראבא מטרין כולן מוטרין
והשטא אר' מצי רבא
לאוקלאמ כדבריה רבא
והשטא אר' דייק
מסיפא דסיפא אלא
מסיפא דרישא דנטין
אסטרין ינל: (ד) ד'ה
אלא וס' דלג קשא רבא
דרדרישא קמפ: (ה) ד'ה
מל' לאו וס' וביח
שטא: (ו) ד'ה מרין וס'
מטרין וס' מל':

תוספות

[illegible]

הוא מעמיד דבריו הוא בלעד מותר וכו' אסורים: אלא שיהא
כלומר מניעתו אי דאמר לזה ולזה כלומר שבתחילה אמר לכולם
ועששו ואמר לזה ולזה וי קמי בביתא לזה ולזה אדבריו אחרונים
קאי ר' עקיבא היא בתמייה הא במשנה אפי' רבנן מודו. וליכא למימר
הי' דבר אחרת כפי' ר' חמא

אלא סיפא דאמר לז' פליגי רבנן עליה והא דאמר ליה רבא ולרבא סיפא במאי מוקים לה? הוא ראשון והי דין? דאמר לכולכם או סיפא? דאמר פלוני כפלוני? דהתניא (ה) הותר הא' ובר אהבה לרבא (ו) ושמעבצ' רע ללב אסור ויפה ללב הותר בכופר רבא כלל הבציע' הותר מאיר ככל הבציע' אילו הייתי יודע שהיה אומר כל הבציע' לא באומר אילו יפה ללב הייתי אוסר? אסורין וכופרי מותרין דרבי עקיבא ואליבא לרבא י"רבי נתן אוסר מותר ומקצתו אסור

לְאֹהֲבָהּ מֵעֵתָּה דֹמִיָּה דְרִישָׁא בְּמַעֲמָדָא דְּלֹאס כֵּן תִּקְסִי לֵן מִרְחִי
בְּמַעֲמָדָא תֵּתֵּי לִי קִרְיָן לְמֵעֵתָּה סִיפָּה: **אָמַר** סוֹלֵךְ **רַבָּה וְלִרְכָּה מִי**
יִנְיָהוּא סִיפָּה בְּחַי מוֹקִישׁ לֵה דְאָמַר לְכוּלָּס: לְכוּמַר בְּמַעֲמָדָא וְדִפְרִישִׁית.
וְהִי הִי רֵין הוּא רָשָׁאן וְהִי קִרְיָן הוּא אֲחֵרוֹן לְכוּמַר הִיכִי שִׁיךְ לְמִתִּי
רָשָׁאן וְאֲחֵרוֹן וְאֲמַר קִרְיָן הִי בְּמַעֲמָדָא רָשָׁאן וְסִיפָּה אֲחֵרוֹן הוּא הִי
לְמִתִּימַר בְּתַרְוִיָּהּ הוּא רַחֵם מַהִס: **אֲלַל** רִישָׁא **דְאָמַר לְכוּלָּס:** לְכוּמַר
בִּין לְדִידִי כֵּן לְרַבָּה רִישָׁא דְאָמַר לְכוּלָּס: וְסִיפָּה: לְכוּמַר מֵעֵתָּה
בְּתַרְוִיָּהּ שְׂתַלְחָן וְהוּא וְכו' אֲלַל לְדִידִי רִישָׁא בְּמַעֲמָדָא וְלִרְכָּה
תִּנְשֵׁה: **אִיִּסְיִיבִי רַב דְּאֵל לְרַבָּה וְכו':** לְכוּמַר וְקִישִׁי לְרַבָּה דְאָמַר
בְּמַעֲמָדָא פְּלִיגִי וְמוֹקִישׁ בִּ"ש כְּרִיב מֵאִיר וּמְדַאֲנִיגוּ כְּרִיב מִשְׁמַע דְּר"מ
מִנִּי סֵל כּוּמִיָּה לְדַבְּרִי מוֹתֵר וְכוּן אֲסוּרִין וְכוּן הִדִּיר רִי"מ כֵּל בְּנָגִיל.
וְכוּל שֵׁן דְּקִשִׁי לְרַבָּה דְאָמַר בְּמַעֲמָדָא דְ"ה לְכוּלָּס אֲסוּרִין וְאֲבִי מוֹתֵר
דְּאִי"כ קִישִׁי שֶׁמֶיֶר כֵּל בְּנָגִיל דְאָמַר כִּמְאֵן אֲלַל דְּמַשּׁוּס דִּיךְ מִנִּי
רִי"מ בְּהִדִּיר וְרַבָּה וְכו' לְדַכְדְּכִיהּ וְכו' מֵאִיר אֲסוּרִין הִי לְרַבָּה.

[illegible]

אלף סיפא. דרש"א דאמר ליה וליה הויה הראשון הויה כוון דקדמתי
לה ורבי עקיבא הויה ולא רבנן דקדמתי ביני א"ר עקיבא וכו' ומשמע
דפניו רבנן עליה: **והא אמר.** הויה דאמר הויה אומר פניו
ופניו אסורין (ו) כוון מותרין לא דייק סיפא אלף סיפא
הויה וקדמתי לא חזי ליה לומר

לדברי הכל דבכולן חסורין ליכא מאן דפליג אפילו ר"ע אבל הכא דקמרי הומור כולן ברגנ פליגי עליה: **אמר לוי רבא לרב פפא ולרבא מי ניתא סופא.** דסופא דקמרי וכולן אסורין במאי מוקים לה דלמרי לכולם: **א** **הוא ראשון וסדין הוא אחרון.** הא לכולם דקמרי סתם ומאי ראשון ומאי אחרון דקמרי דקמרי האחרון מותר וכולן אסורין: **א** **אלא אמר רבא.** אלא ממדעיה לא להדיק דלא קשיא כלל ו' דסופא דקמרי ראשון ואחרון לא משמע דקמרי שאני טעם ליה ולמי: **א** **אלא כגון שפלאן דא בוס.**

דמשיקרא אמר קינט שאני נהנה לה
והדר אמר פלוי יוא אסור כפלוי
שהדרני ופלוי השלישי יוא אסור
כשי לשיק קתי מוהר הראשון
הומרו כולן שכולן תמלוינו בו הומר
האחרון האחרון מוהר וכולן אסורין
שחי הראשון האמצעי לא נתלו
באחרון לשיק לא הומרו השנים
בהמירו של אחרון: דיקא נמי.
הוא דקמי הויה גרימא: הוסר
האמצעי הימנו ולמקס מוסר. והיינו
הוא האחרון שחלוי בו מוהרים:
ממנו ולמקס. היינו הראשון אסור

לפי שהן מליין בו והוא אין מלין בכן: והלא הכופרי. ככל שז' אומר
מקום: הוטר ככופרי. שלא נדר אלא מאתו שהוא רע ללב ולא
ככופרי: והסירו רבי מאיר. דקסבר נדר שהוטר מחמתו הוטר כולו:
מאי לאו דאמר רבי הייטי יודע שככופרי פנוי לכל חקיקה אומר כל
הכללים אסורין וכופרי מותר. דהיינו יודעם דכולם אסורין חוץ
מאכל ואפי"ה הסירו ר"מ בכל הכללים וקשיא בין לרבה בין לרשא
למלו לרבה בכולם לא פליגי דאסור והבא קא שרי ר"מ היבא
דאמר בכולם ולרבה קשיא דאמר בכולם פליגי (ו) דבש"ס דאשרי
סביר לה כ"מ: מרן לה באומר אלו הייטי פנוי. שככופרי פנוי
לכל הייטי אומר ככל פלוגי ופלוגי אסור וכופרי מותר. דהיינו פלוגי
ופלוגי ולכ"י קא שרי ר"מ והיינו דרשא דאמר פלוגי ופלוגי דבר
הכל מותר (ו) דר' מאיר איבא דרבי עקיבא ואליבא דרבנן קא שרי
לנומר איבא דר"ה דהא ד"ה מותר. ומרובה"ו גרי"ס המר"ה:
נצח

בני מאיר! לא ק"ל כוסייהו אלא כנ"ה ואפילו בנעמנד שרי דנשי ושלמים אבל בשמיני קומד בלומד מון מן אבא ק"ל דנבמד דבריו ומרן לא דלמו בנעמיד היא אלא במשנה לרבה רבי מאיר אליבא דרבי מאיר אליבא דרבי עקיבא ורובא דלמדנ דבמחשך דבריו דרבי זוטא אסור. נראה לי דבמקנשו מותר בלא שאלה קאמר כיון שיש אלא ופליגי רבנן עליה. במהמי: אי לרבה רישא לזו ולזו ור' עקיבא ואז לזו ולזו ודברי הכל. כלומר במשנה. וקיסא כולכס ורבנן כלומר קאמו הותר קטין. ובפלותאגא דרבה ורבה כיון "דלאכל" למידי דהלכתא וקאמו הוא נטולתו כרבה ולימורא דנעמיד כולאון אסורין ומותר מבין"ז. מהיו איכא מ"ד דכי אמר דנעמיד כולן אסורין דוקא יד און כלן דדר שהותר מקנשו לפי שאינו לא היה נטולם בכלל הותר אחד מהן על ידי שאלה הותרו כולן. ואין כן דעת הרמב"ן וז"ל בהלכות

[illegible]

גליון הש"ס

הר"ן ר"ה לרבא ורשא
ו' האבא לשימור וכו'.
ע' ברין יש סוסה דף
חלל ונ"ע:

פירוש הרא"ש

[illegible]

וידבר נאמי ונפשי הוא וסבני' אחר צביו' אחר הרעיו' נזיר ואחר חצירו הרעיו' כמותו כ'י' האמר האלשון האומר טעם האמר האחרון הוא מוסר וטעם אסורים וירוקא' נמי דקטני' עלה כבניחא חומר האמתי כ'י' כ'י'י' יפה ^{לפי} כלל הגדול שנחבטל כל לרבו כמו ורבעה כלל סומי' וינחמו דף ע"ו: הייתי אומר כ'י' הרצעים אסורים וכו"י' מותר. וקשה לרוב דהכל לא החליף דבריו מתחתנה אחר כל הנשים עליו ובגמרא אחר טעם וקא' שרי רבי מילי וקשה נמי לרוב דלמדי אחר כ'י' אחר טעם כמק' אחר בית שמאי מוטס דבריו כרבי מילי וסבא קא' שרי רבי מילי: הייתי אומר כ'י' כ'י'י' אסור וכו"י' מותר. לרוב לא החליף דבריו ורמי' כרבי' רביה סבירא ליה ולרוב לרבי' הכל שרי וגם ר"מ אליהו דרבי עקיבא אליהו דרפנ' ויטויו אליהו דרנבא:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones